

ΑΜΒΩΝ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΤΟΣ 11ο - ΤΕΥΧΟΣ 50ο - ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2016

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΓΓΑΙΟΥ ΜΒΩΝ

Τριμηνιαίο περιοδικό
της Ιερᾶς Μητροπόλεως
Έλευθερουπόλεως

ΕΤΟΣ 11ο ΤΕΥΧΟΣ 50ο

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Ιερά Μητρόπολις
Έλευθερουπόλεως
Τ.Κ. 641 00
Τηλ.: 25920-23450

Ίδρυτης-Έκδότης
Ο Σεβ. Μητροπολίτης
Έλευθερουπόλεως
κ. Χρυσόστομος

Έπιμέλεια Ολης
Πρωτ. Αθαν. Παπαδάκης
Γεν. Αρχιερ. Έπιτροπος

Ιστοσελίδα
www.imelef.gr

Διανέμεται δωρεάν
Συνδρομές προαιρετικές

Άριθμ. Λογ.: Τρ. Πειραιώς
5270-046919-454

ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ»
570 21 Ασπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Τοῦ Σεβ. Μητροπ. Έλευθερουπόλεως κ. Χρυσόστομου
Έγκυκλιος ἐπί τῇ Ἐορτῇ τοῦ Πάσχα

3

Τοῦ Πρωτ. Αθανασίου Παπαδάκη
Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τά νικητήρια

5

Τοῦ Σεβ. Μητροπ. Έλευθερουπόλεως κ. Χρυσόστομου
Έγκυκλιος κατά τήν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Παρασκευήν

7

Τοῦ Δημοδιασκάλου Κωνσταντίνου Σαββατιανοῦ
"Ἐνας λόγος γιά τήν 25η Μαρτίου

9

Τοῦ π. Αμβροσίου Χ. Καρατσιουμπάνη
Ἡ διδασκαλία τῆς Ὁρθοδ. Χριστ. Ἐκκλησίας γιά τὸν πλοῦτο

12

Τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Θωμᾶ Ανδρέου
«Νά πάω στὸν "Αι-τάφο»

14

Τοῦ Νικολάου Χατζητριανταφύλλου, Οἰκονομολόγου
«Περί Ἡγεσίας»
Θέματα διοίκησης καὶ Ὀργάνωσης 8

16

Χρονικά

18

Έξωφυλλο: Ι.Μονή Ἅγιου Δημητρίου Νικησιάνης
Έξωφυλλο: Ι.Μονή Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Παγγαιωτίσσης
Καλλιτεχνική ἐπιμέλεια ἐξωφύλλου: π. Ἰωάννης Λιγνός
Φωτογραφίες: Χρῆστος Κοκκινάκης

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ἐπί τῇ ἑορτῇ τοῦ ΠΑΣΧΑ

Πρὸς

Τὸν Ἱερὸν Κλῆρον καὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸν
Τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσώστου Μητροπόλεως

Ἄγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ !

Μὲ ἀγάπη πατρικὴ ὀπευθύνομε πρὸς
ὅλους σας τὸν πασχάλιο χαιρετισμὸν
εὐχόμενοι ἐγκαρδίως ἐπὶ ΕΘΝΟΠΟΛΛΑ
νὰ ἔορτάζετε μὲ νύγεια, χαρὰ καὶ ἀγαλ-
λίαση μαζὶ μὲ τὶς οἰκογένειές σας τὴν
Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας. «Ἄυτη ἐστι
ἡ αλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα.. Η μία τῶν
σαββάτων... Έορτὴ ἔορτῶν καὶ πανή-
γυρις πανηγύρεων», δπως ἐσάλπισε ἡ
γλυκύτατη μουσική σάλπιγγα Ἅγιου
Ιωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

«Ἄυτη ἡ ἡμέρα, λοιπόν, ἦν ἐποί-
ησεν ὁ Κύριος. Ἀγαλλιασώμεθα καὶ
εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ..» Μόνο οἱ ἄπι-

στοι καὶ «ἄθεοι ἐν τῷ αόστῳ»
(Ἐφεσ.2,12), χωρὶς Θεὸν καὶ ἐλπίδα, ἃς
μένουν- ἀφοῦ οἱ Ἰδιοί τὸ διάλεξαν -
σκυθρωποὶ καὶ ἀμέτοχοι τῆς χαρᾶς μας
γιὰ τὴν Ἄνασταση τοῦ Κυρίου μας. Σή-
μερα δμως, παρακαλῶ, λίγο καλύτερα,
βαθύτερα, νὰ σκεφθοῦμε τὴν Ἄν-
ασταση τοῦ Χριστοῦ μας ἐν συνδυασμῷ
μὲ τὸν φρικτὸν καὶ ἐπονείδιστο Σταυρό
Του. Ἐξάλλου τὴν πραγματικότητα
αὐτὴ τὴν κηρύττομε καθαρὰ καὶ ἀπε-
ρίφραστα, δταν ἐπαναλαμβάνομε
αὐτὲς τὶς ἡμέρες, μᾶλλον ὅλο τὸ χρόνο,
τὸ γνωστό μας: «Ίδοὺ γὰρ ἤλθε διὰ

τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν δλω τῷ κόσμῳ...». Άκούσατε προσεκτικά; Ή χαρὰ καὶ ή δόξα τῆς Αναστάσεως ἥλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ. Δηλαδὴ, ἐὰν δέν προηγεῖτο ὁ Σταυρός, ἡ Θυσία τοῦ Γολγοθά, χαρὰ σήμερα τῆς Λαμπρῆς δὲν θὰ εἴχαμε.

Όπως ἀντιλαμβάνεσθε, εἶναι πάρα πολὺ καλὸ καὶ χρήσιμο γιὰ τὸν καθένα μας νὰ μὴ ξεχνοῦμε ποτὲ αὐτὸν τὸν παράξενο συνδυασμό: σταυρὸς - ἀνάσταση. Νὰ μὴ λησμονοῦμε, δτι χωρὶς σταυρὸ, χωρὶς ἄγώνα καὶ θυσία δὲν πρόκειται νὰ ἀπολαύσουμε καὶ νὰ χαροῦμε ἀνάσταση, καλύτερες ἡμέρες, τιμὴ καὶ δόξα, ἀνάπαυση καὶ ἀναψυχή. Μόνο, ἐὰν τηροῦμε αὐτὸν τὸν κανόνα, θὰ εἷμαστε καί γνήσιοι μαθητὲς τοῦ Κυρίου. Εἶναι δύσκολο καὶ βαρύ; Δὲν γίνεται δύμως διαφορετικά! Στὴ ζωὴ αὐτῇ, δπως τὴν ξέρομε, ἔτσι εἶναι φτιαγμένα τὰ πράγματα: νὰ κινοῦνται ἐπάνω σ' αὐτὲς τὶς δύο σιδερένιες καὶ ἀμετακίνητες ράγες: σταυρὸς καὶ ἀνάσταση. «**καὶ δοτις οὐ βαστάζει τὸν σταυρὸν ἑαυτοῦ, μᾶς εἶπε ὁ Κύριος, καὶ ἔρχεται ὅπισθ μου, οὐ δύναται μου εἶναι μαθητής.**» (Λουκᾶ 14,27).

Μὲ αὐτὴν τὴν ἔννοια ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας, μὲ δλη τὴ λάμψη καὶ τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν χαρὰ της, μᾶς μεταδίδει καὶ αὐτὸ τὸ σπουδαῖο δίδαγμα: ίδίως σὲ δσους ἀδελφούς μας δὲν «εὔνοοῦνται» ἀπὸ τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς καὶ ὑποφέρουν θλίψεις διάφορες καὶ στερήσεις καὶ δοκιμασίες καὶ ἀπαγοητεύσεις σηκώνοντας πραγματικά βαρύ σταυρὸ καὶ ἀνεβαίνοντας ἄγκο-

μαχώντας τὸν Γολγοθὰ τοῦ πόνου. Αὐτὴ ἡ ἄλληθεια, καλύτερα ὁ πνευματικός νόμος, δτι πάντα τὸν ὄδυνηρό σταυρὸ τὸν ἀκολουθεῖ ἡ χαρμόσυνη ἀνάσταση, δς τὸν δίνει δύναμη στὴ ψυχὴ νά μη γονατίσουν, κουράγιο στὸν σκληρό ἀγώνα τους, γλυκειά ἐλπίδα, σάν ἡλιαχτίδες φωτεινές μέσ' στὴν καταχνιά, μέσα στὴν ὁμιχλώδη ὄδυνη καὶ τὸν ἀναστεναγμό... Θὰ ἔλθει, θά ἔλθει ἔξαπαντος ἡ ποθεινὴ ἀνάσταση.

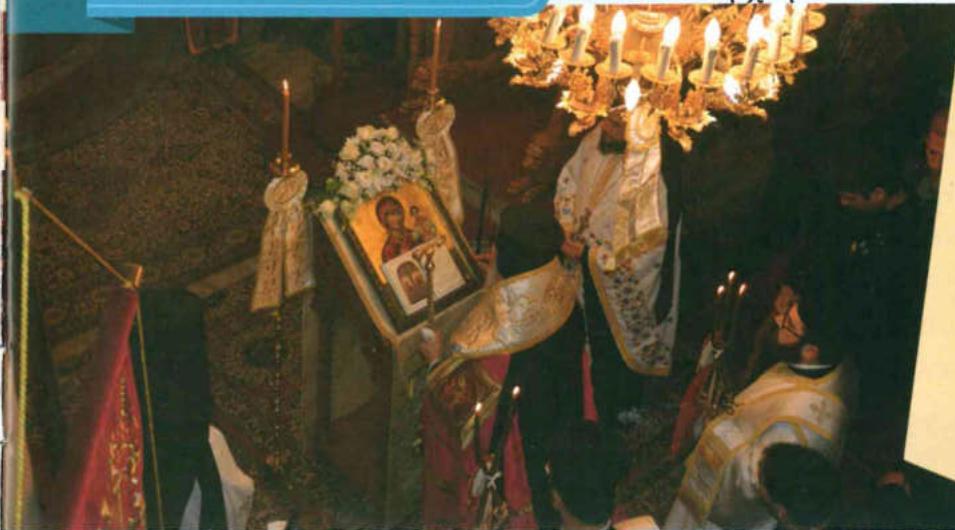
Άλλὰ καὶ κάτι ἄλλο χρήσιμο μποροῦμε νὰ ἀντλήσουμε ἀπὸ τὴν ἀνεξάντλητη δεξαμενὴ τῆς χαρᾶς τῆς Αναστάσεως. Άς μὴ γογγύζωμε γιὰ τὶς ἀντιξότητες καὶ τὶς δυσχέρειες, πού τυχόν συναντοῦμε. Νὰ προσπαθοῦμε βέβαια νὰ τὶς ἔξομαλύνουμε, δσον εἶναι δυνατόν, ἀλλὰ πάντοτε, «**χωρὶς γογγυσμῶν καὶ διαλογισμῶν**» (Φιλιπ.2,14), μαζὶ μὲ τὴν ἀκλόνητη πίστη μας, δτι αὐτὴ ἡ θυσία μας, οἰαδήποτε θυσία τοῦ πιστοῦ ἀνθρώπου, οἰαδήποτε ὑπομονῆ, κάθε δάκρυ καὶ στεναγμός, δὲν εἶναι ζημία καὶ χάσμι, ἀλλὰ ἡ ἀδαμάντινη βάση, ἐπάνω στὴν δποία θὰ οἰκοδομήσουμε ἔνα χαρούμενο μέλλον μέσα στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Εἴθε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες καὶ συνεορταστὲς τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς Αναστάσεως, μὲ τέτοιες ἐποικοδομητικὲς καὶ χρήσιμες σκέψεις νὰ χαροῦμε τὴν μεγάλη γιορτή μας καὶ νὰ ἀξιωθοῦμε δλοι κάποτε νὰ συνεορτάσουμε τὸ Πάσχα τὸ αἰώνιον, μαζὶ μὲ τὸν Ἀναστάντα Κύριον ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς Βασιλείας Του. Ἀμὴν

Διάπυρος εύχέτης πρὸς τὸν Ἀναστάντα Κύριον

†Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τῇ ύπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ Νικητήρια

Εἶναι γεγονός πώς κάθε περίοδο τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς μὲ τὶς Παρασκευὲς τῶν χαιρετισμῶν στὸ ἄκουσμα καὶ στὴ βίωση τῶν ύπέροχων ἐκείνων ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων οἱ ψυχές μας νὰ δονοῦνται καὶ νὰ συγκλονίζονται ὅχι μόνο ἀπὸ θρησκευτικὴ κατάνυξη, ὅχι μόνο ἀπὸ λατρευτικὴ διάθεση καὶ ἀγάπη στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας μας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μία Ἑθνικὴ ἔξαρση καὶ ἔπαρση καθὼς τὸ ύπέροχο κοντάκιο τοῦ Ακαθίστου "Υμνου πάντοτε διαχρονικό, πάντοτε ζωντανό, πάντοτε ἐνεστωτικό μᾶς μεταφέρει στὸ παλλάδιο τῆς Ὁρθοδοξίας, στὴν ἔδρα τοῦ Πατριαρχείου μας, στὸ λίκνο τῶν Αὐτοκρατόρων μας, τὴν Κωνσταντινούπολη.

Τὰ πρόσωπα τοῦ ύπέροχου αὐτοῦ ὕμνου συνδέουν τὸν χρόνο μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ νὰ νομίζεις καὶ νὰ πιστεύεις, πὼς στὴ ροή τοῦ χρόνου ύπάρχει ἀκόμη ἡ συνέχεια αὐτῶν τῶν μεγάλων μορφῶν τοῦ Βυζαντίου «εὐσεβῶν βασιλέων, ἀγιωτάτων Πατριαρχῶν, Ἀρχιερέων, διδασκάλων, μαρτύρων, ὁμολογητῶν».

Μέ τὴν εἰσαγωγὴ μας αὐτὴ προβληματιζόμαστε, καθὼς ὁ νοῦς μας καὶ ἡ χώρα μας ταλανίζονται ἀπὸ τὰ ὅσα συμβαίνουν σ' αὐτήν. Μία πατρίδα ποὺ ὅσες φορὲς ζήτησε τὴ συνδρομὴ τῆς Εὐρώπης βρῆκε θύρες καὶ καρδιὲς κλειστές. Μία πατρίδα ποὺ χωρὶς νὰ θεωρηθοῦμε ξενοφοβικοί, μὲ τὸ θάρρος ποὺ μᾶς δίνουν οἱ εὐχὲς τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁμολογοῦμε τὸν κίνδυνο ποὺ δύναται νὰ ἐπέλθει ἀπὸ ἐπιδρομὲς ἀλλοφύλων καὶ ἀλλοθρήσκων καὶ ποὺ νὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ζεῖ ἐμπειρικὰ τὸ δράμα αὐτὸ γιὰ τὸ ὅποιο ἡ Εὐρώπη μένει ἀσυγκίνητη, ἐσκευμένως ὀπωσδήποτε. Μία πατρίδα ποὺ ἀπὸ τὰ σπλάχνα της βγῆκε ἔνας Ἡράκλειος, ὁ ὅποιος ἀποσόβησε τὸν κίνδυνο τῶν Ἀγαρηνῶν, ἀφοῦ συνέτριψε τὶς ὄρδες τῶν Ἀβάρων, Ἀράβων, Σελτζούκων, Περσῶν, σύγχρονος μάλιστα τοῦ ἴδιου τοῦ Μωάμεθ. Μία πατρίδα ποὺ μὲ ἔνα σεμνό της τέκνο τὸν Νικηφόρο Φωκά, μὲ τὴν παρουσία μάλιστα ἐνὸς εὐλαβοῦς καὶ πολυμαθεστάτου μοναχοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Ἀθωνικῆς πολιτείας

καὶ γόνου τῆς ποντιακῆς γῆς, Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου ἔξήλειψε καὶ ἀποσύβησε τελείως στὸν Χάνδακα τῆς Κρήτης, τὸν φοβερὸν κίνδυνο τοῦ Ἰσλάμ ποὺ ἐὰν δὲν ἐγίνετο ἐκείνη ἡ μάχη σήμερα ὅλη ἡ Εὐρώπη θὰ ἥταν Ἰσλαμικὴ Ἡπειρος. Αὕτη βασικὰ ύπηρξε καὶ ἡ οὐσιαστικὴ τροπαιοφόρος μάχη κατὰ τοῦ Ἰσλάμ καὶ ὅχι ἡ μάχη τοῦ Πουατιέ τῆς Γαλλίας τὸ 873 ἡ ὁποία ἀπώθησε τοὺς Ἀραβες πέραν τῆς Ἰβηρικῆς Χερσονήσου. Στὸν κεντρικὸν Πύργο τοῦ Ἡρακλείου κάτω ἀπὸ τὸν ἄνδριάντα τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ ύπάρ-

χει τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Νίκου Καζαντζάκη «νὰ χαίρεται ἡ γῆ τῶν Κρητῶν νὰ χαίρεσαι καὶ σὺ Νικηφόρε Φωκᾶ ποὺ μὲ τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ μᾶς ἔσωσες ἀπὸ τὰ δεινὰ τῶν Ἄραβων».

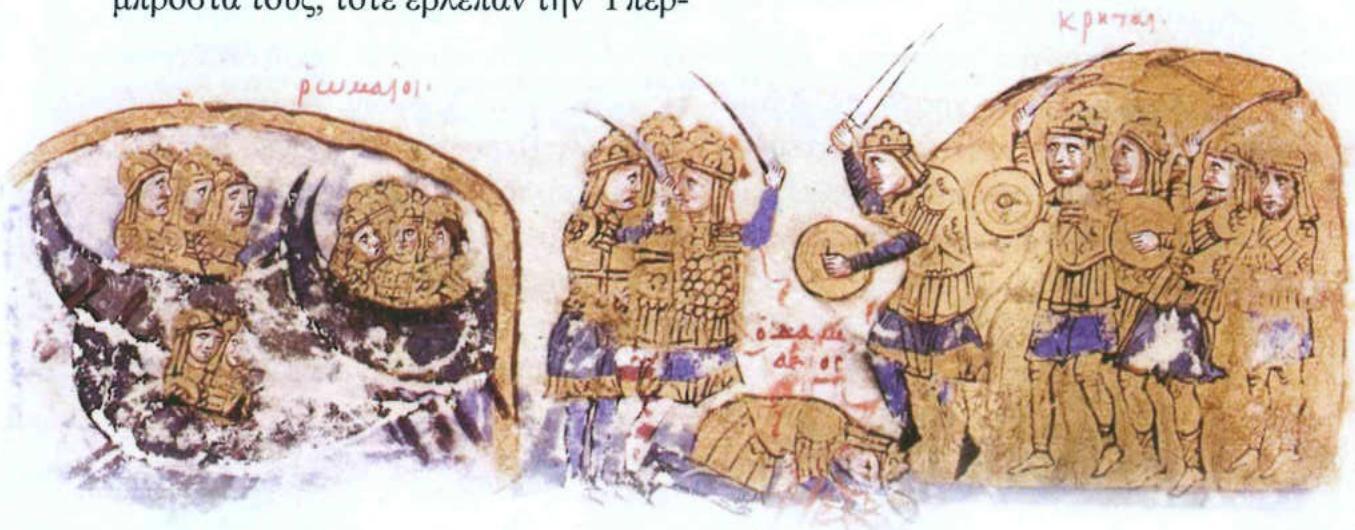
Μὲ τὰ παραδείγματα ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω φαίνεται ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων πρὸς τὴν Πανύμνητη Μητέρα, τὴν τεκοῦσαν τῶν πάντων Ἀγίων ἀγιώτατον Λόγον, καὶ πρὸς τὸν Κύριο μας καὶ Θεό μας ποὺ ὅταν ἄρχοντες καὶ λαὸς ἔθεταν τὴν Παναγία μας καὶ τὸν Χριστό μας ὡς ἄρχηγοὺς καὶ στρατηγοὺς των, τότε ἔβλεπαν τὸ θαῦμα νὰ βρίσκεται μπροστά τους, τότε ἔβλεπαν τὴν Ὑπέρ-

μαχο στρατηγὸν νὰ τοὺς ἐλευθερώνει ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς ὁποίους ἀναφέρει λεπτομερέστατα ἡ αἵτησις τῆς ἀρτοκλασίας «ἀπὸ λοιμοῦ, λιμοῦ, σεισμοῦ, καταποντισμοῦ, πυρός, μαχαίρας, ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων, ἐμφυλίου πολέμου καὶ αἰφνιδίου θανάτου».

Ἄγαπητοί μου, καιρὸς τοῦ ἐγερθῆναι ἡμᾶς ἐκ τῆς νάρκης, ἡ καθημερινῶς ἀπομακρυνομένη ἀπὸ τὸν Χριστὸ μας Εὐρώπη δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς δώσει τίποτε γιὰ τὴ σωτηρία μας μπρὸς στὸν κατήφορο ποὺ πῆρε καὶ τὴν ἴδια.

Ἐπειδὴ ἐπικρέμονται ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας κίνδυνοι λοιμικῶν νόσων, ἔθνικῶν περιπτειῶν, θρησκευτικῶν διωγμῶν, πληθυσμιακῶν ἀλλοιώσεων, μειονοτικῶν προκλήσεων καὶ αὐθαδιασμῶν, ἀκόμη καὶ ἔξτρεμιστικῶν κινήσεων, ἃς ἐνώθιοῦμε, ἃς ὁμονοήσουμε, ἃς μετανοήσουμε καὶ μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μας, ἀφοῦ ἡδη διατρέχουμε τὸ στάδιο τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς ἃς ἀνακράξωμεν «Κύριε τῶν δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενοῦ, ἄλλον γὰρ ἐκτός σου βοηθόν, ἐν θλίψειν οὐκ ἔχομεν. Κύριε τῶν Δυνάμεων, ἐλέησον ἡμᾶς».

Ἡ ἀγωνία κάθε πιστοῦ Χριστιανοῦ γιά τὰ τεκταινόμενα στὴν πατρίδα μας

ΕΓΚΤΚΛΙΟΣ

κατὰ τὴν Ἅγιαν καὶ Μεγάλην Παρασκευὴν

Πρὸς

Τὸν Ιερὸν Κλῆρον καὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸν
Τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσώστου Μητροπόλεως

«καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ. Μνήσθητί μου, Κύριε,
ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου».

(Λουκᾶ 23,42)

Ἄγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες

Μεγάλη Παρασκευὴ σήμερα, ἡ πιὸ σεβάσμια ἡμέρα τοῦ χρόνου, καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, ὅπου γῆς, μὲ κατάνυξη ἔαναφέρνομε στὴ σκέψη μας ἔνα πρὸς ἔνα τὰ Ἀχραντα Πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅσοι δέ αὐτὲς τὶς ἄγιες ἡμέρες ἐρχόμαστε στὸ ναὸν ἀκοῦμε ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Εὐαγγελιστές μας νὰ ἔξιστοροῦν μὲ ἀκρίβεια καὶ νηφαλιότητα τὰ μοναδικά αὐτά γεγονότα, τὰ ὅποια ἔξυφαινον τὸ θεῖον Πάθος καὶ συγχρόνως ἀκοῦμε τὸν λυρικὸν καὶ περιπαθῆ, συγκινητικὸν σχολιασμὸν των ἀπὸ ἐμπνευσμένους ποιητὲς τῆς Ἐκκλησίας μας. Τί ὑπέροχος, ἀλήθεια, συνδυασμός! Τί θησαυρός ἀνεκτίμητος γιά μᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους! Ὁ πεζὸς, ἀφηγηματικὸς, ἥρεμος λόγος τῶν Εὐαγγελίων μας νὰ διανθίζεται ἀπὸ τὰ πιὸ ἀρωματικά, μεθυστικὰ λουλούδια τῆς ποιήσεως μας!

Καὶ σ' αὐτὸν τὸ σημεῖον εἴμαστε, λοιπόν, προνομιούχοι καὶ εὔτυχεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, διότι οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας, καθοδηγούμενοι ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, μᾶς ἔχάρισαν μία τέτοια Θεία Λατρεία, ὡστε μὲ δλη μας τὴν ὑπαρξήν, καὶ νοῦ καὶ καρδιὰ καὶ σῶμα νὰ δοξάζουμε τὸ Πανάγιο Ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μας. Ὅπως ἀκριβῶς εἶναι τὸ ἄγιο Θέλημα Του. «Δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν...». (Α΄ Κορ. 6,20).

Άλλὰ σήμερα, Ἅγια καὶ Μεγάλη Παρασκευή, ἀς ὡφεληθοῦμε καί κάτι πιστοποιητικά, ἐννοοῦμε κάτι πού νά ἀφορᾶ ἀμεσα τή ζωή μας, ἀπὸ τὴν ἀνάγνωση τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελίων μας. Άσφαλῶς πολλὰ καὶ σπουδαῖα καὶ πνευματικά τατα ἔχομε νὰ διδαχθοῦμε ἀπὸ τὴν Ἰστορία τῶν Ἀχράντων Παθῶν τοῦ Κυρίου μας, τὰ ὅποια ἡ Ἐκκλησία μας «ώς φῶτα σωστικὰ ἀνατέλλει τῷ

κόσμω» κάθε χρόνο. Στή σημερινή μας δημοσίευση, για την πρακτική λόγους, άς θυμηθούμε ένα άποτελέσμα πολλά και άς προσπαθήσουμε με την Χάρη του Θεού νὰ έχειχνιάσουμε τὸ ἡθικὸ του νόημα γιὰ μᾶς τοὺς χριστιανὸντας αὐτῆς ἐδῶ τῆς ἐποχῆς. Καὶ τό σημεῖο αὐτὸν ἀπό τὴν ἰστορία τῶν Ἅγιων Παθῶν άς εἶναι ἡ μετάνοια τοῦ ληστοῦ. Ἡ μετάνοια τοῦ γνωστοῦ μας ληστοῦ, ὁ δοποῖος μαζὶ μὲ κάποιον ἄλλον... συνάδελφό του στὶς αἰλοπέδες καὶ τὰ ἐγκλήματα, σταυρώθηκαν ἐκ δεξιῶν καὶ ἔξ ἀριστερῶν τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ ἐκπληρωθῇ καὶ αὐτὴ ἡ ἀνεξήγητη μέχρι τότε προφητεία «καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθῃ» (Μάρκ. 15,28). Αὐτή ἡ μεταστροφή του ληστοῦ άς γίνη ἀφορμὴ νὰ θυμηθούμε τὸ γεγονός αὐτὸν γιὰ τὸ δικό μας καλό.

Βέβαια, θά πει δικαίως κάποιος, ἐμεῖς δὲν εἴμαστε σὰν τὸν ληστὴν τοῦ Γολγοθά. Ναὶ! Ὄμως μὲ τὴν ἀπιστία μας, τὴν ἀφοβὴν καταπάτηση τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ, τὴν περιφρόνηση τοῦ ἀγίου Του θελήματος, τὴν σκληροκαρδία καὶ ἀμετανοησία μας, τὸ πεῖσμα μας νὰ κάνουμε τὸ δικό μας θέλημα, λίγο διαφέρουμε ἀπὸ τὴν ἡθικὴν ποιότητα καὶ σκληρότητα τοῦ ἑτοιμοθάνατου ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ληστοῦ. Ἐκεῖνος λίγο ἥθελε νὰ πέσει στὸ στόμα τὸ ἀδηφάγο τοῦ ἄδου καὶ νὰ χαθεῖ ὡς ψυχή, πού ἀμάρτησε χωρίς φόβο Θεοῦ καὶ ἔμεινε μέχρι τότε ἀμετανόητος. Τὴν τελευταία δημοσίευση στιγμή, πρὸς τὸ τέλος, ἔγινε τὸ

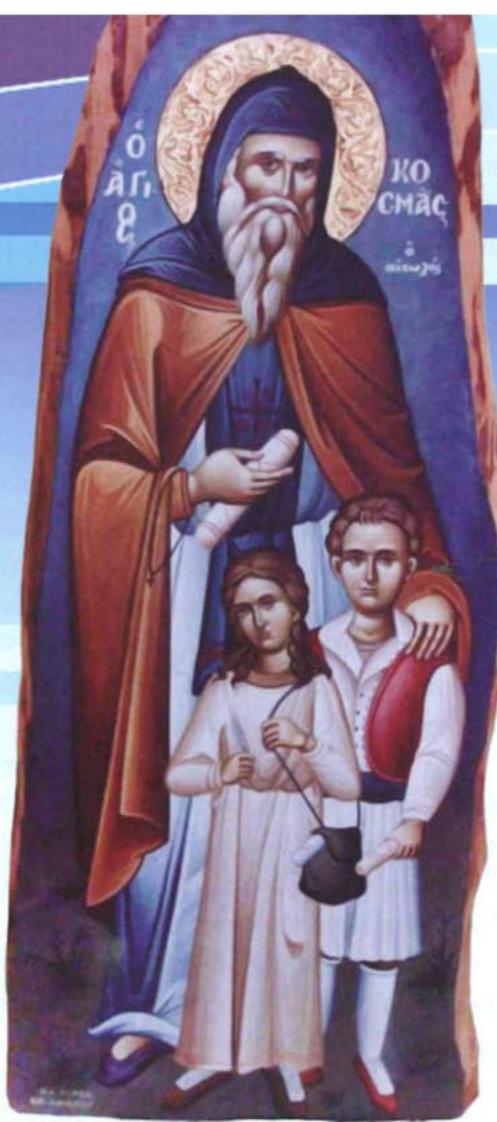
ἀνέλπιστο θαῦμα. Ἄλλαξε ριζικά. Ἐκαμε στροφὴ νοερὰ 180 μοιρῶν. Μετενόησε ὁ δυστυχὴς καὶ ἀμέσως ἔγινε ὁ πιὸ εὔτυχης θνητός. Γιὰ τὴν κόλαση προοριζόταν γιὰ τὰ τόσα ἀμαρτήματα καὶ τὰ φοβερά του ἐγκλήματα καὶ ξαφνικὰ πατᾶ τὸ κατώφλι τοῦ πάντερπνου Παραδείσου. Πῶς μπῆκε στὸν Παράδεισο ὁ χειρότερος τῶν ἀνθρώπων; Μὲ ἔνα κλειδί, μᾶς λένε οἱ ποιητὲς τῆς Μεγάλης Ἐβδομάδος, ἄνοιξε τὴν πόρτα του. Μὲ τὸ κλειδί τῆς μετανοίας! Λέγοντας, μᾶς εἶπαν οἱ Ἱεροὶ Εὐαγγελιστές, μέσα ἀπὸ τὴν αἵμασσοντα καρδιὰ του, λίγο πρὸ τὴν ἐκπνεύσει, τὸ «Μνήσθητί μου, Κύριε, δταν ἔλθης ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου...».

Ίδου τὸ μήνυμα πού στέλνει πάλι ἀπὸ τὴν δόξα πιὰ τοῦ Παραδείσου ὁ εὐγγάρμων καὶ μετανοημένος ληστής. Ἀδελφοί, δσοι μιλᾶτε ἀκόμη γιὰ ἀθεϊστούς, δσοι χωρὶς φόβο Θεοῦ ζεῖτε καὶ πολιτεύεσθε, δσοι δὲν δίνετε σημασία στὴ Θεία Δικαιοσύνη, μὴ λησμονᾶτε τὸ παράδειγμα τοῦ ληστοῦ τοῦ Γολγοθά. Ἀκόμη καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ εἶπε τὸ «Μνήσθητί μου...» καὶ σώθηκε. Υπάρχει, λοιπόν, ἔλπις. Καί στό παραπέντε. Τώρα δημοσίευση γιὰ πάντα τὴν ἀπιστία καὶ ἀθεϊστούς, δσοι ζητεῖστε εἰλικρινά συγγνώμη ἀπὸ τὸν Θεό. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς τὴν ἀρνηθῆ. Γένοιτο.

MET EΓΚΑΡΔΙΩΝ ΠΑΤΡΙΚΩΝ ΕΥΧΩΝ

† Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τοῦ Κωνσταντίνου Σαββατιανοῦ
Δασκάλου τοῦ Ζον Δημ. Σχολείου Έλευθερουπόλεως

Ἐνας λόγος γιά τήν 25η Μαρτίου

γιά κάποιους μπορεῖ κοινωνικός ή οίκονομικός, γιά κάποιους κάτι άλλο..... Σήμερα δύναμες παρευρισκόμεθα έδω όχι γιά νά θέσουμε έμεις ώς άλλοι έπιστήμονες τό ιστορικό πλαίσιο και ί ύπόβαθρο τοῦ άγώνα τῆς άνεξαρτησίας, άλλα προέκρινα πώς ωφελιμότερο τελικῶς θά ήταν νά τόν δοῦμε εἴτε δύναμες θά δρυμούζε στήν άφιέρωση και τήν θυσία έκείνων πού τόν προετοίμασαν και τόν έκπλήρωσαν. Δηλαδή νά τόν δοῦμε μέ τά μάτια τής ψυχῆς μας!!

Ἐτσι κι άλλιδς είναι ό ίδιος ό Θεόδωρος Κολοκοτρώνης πού άπλοποιεῖ και ξεκαθαρίζει κάπως τά πράγματα. Διότι άν μεταφερθούμε νοερῶς στά χρόνια έκεινα και άφουνγκραστούμε άπό μία μεριά τά λόγια τοῦ όπλαρχηγού, θά διαπιστώσουμε καλύτερα και τό συλλογικό και τό δύματο τοῦ χαρακτήρα τῆς έπανάστασης. «Άλλα ώς μία

Σεβασμιώτατε, ἀξιότιμε κύριε Δήμαρχε, ἐκπρόσωποι τῶν στρατιωτικῶν και ἀστυνομικῶν ἀρχῶν τῆς πόλης μας, ἐντιμότατοι τοπικοί ἄρχοντες, ἐκπρόσωποι τῆς Περιφέρειας, Πατέρες, σεβαστό ἐκκλησίασμα, ἀγαπητοί μας μαθητές.

Εἶναι ἀλήθεια πώς δταν καλεῖσαι νά ἑκφωνήσεις μία ὁμιλία γιά μία μέρα, δύναμη σημερινή, αὐτό συνεπάγεται ἀφενός μεγάλη τιμή και ἀφετέρου μεγάλη εὐθύνη. Κι ἀκόμα μεγαλύτερη ἀλήθεια είναι ότι προβληματίζεσαι και διερωτᾶσαι ποιά προσέγγιση θά ήταν ή ὄρθοτερη, ποιά ὀπτική θά πλησίαζε και θά ἀπέδιδε πληρέστερα τά γεγονότα, τό νόημα ἀλλά και τό συμβολισμό αὐτῆς τῆς ἐπετείου.

Γιά κάποιους ό χαρακτήρας τῆς έπαναστάσεως τοῦ '21 εἶναι ξεκάθαρα ἔθνικός

Λυρική, γλαφυρή προσέγγιση τοῦ '21

βροχή ἔπεσε εἰς δλους μας ή ἐπιθυμία τῆς ἐλευθερίας μας, κι δλοι, και ὁ κλῆρος μας και οι προεστοί και οι καπεταναῖοι και οι πεπαιδευμένοι και οι ξυποροι, μικροί και μεγάλοι, δλοι συμφωνήσαμε εἰς αὐτόν τό σκοπό και κάναμε τήν έπανάσταση». Και ἀπό τήν ἄλλη στήν προκήρυξή τους οι "Ελληνες τῆς Πελοποννήσου" ἔγραφαν: «όμοιφώνως ἀποφασίσαμε δλοι ή νά ἐλευθερωθούμε ή νά πεθάνουμε.

Στερημένοι άπό δλα τά δίκια μας άποφασίσαμε νά λάβουμε τά ἄρματα και νά όρμήσουμε κατά τοῦ τυράννου». Άς κρατήσουμε λοιπόν βαθιά μέσα μας κι ας παραδειγματιστοῦμε άπό τόν ένωτικό λόγο τοῦ Κολοκοτρώνη, αύτοῦ μάλιστα πού οι καταστροφικές συνέπειες τῆς ἐμφύλιας ἔριδας ταλαιπώρησαν τόσο δσο κανέναν ἄλλον.

Έξακολουθώντας δμως ἐμεῖς νά ἀναζητοῦμε διακαῶς μέ μοναδικά ἔργαλεῖα τήν καρδιά και τήν συνείδησή μας τήν πραγματική διάσταση τοῦ ιστορικοῦ γεγονότος, μᾶς ἀποκαλύπτονται σιγά- σιγά οι ἔννοιες ἐκεῖνες πού ώς δόξας στεφάνι τό περιβάλλον και ὁδηγοῦν στήν ἴδια τήν ούσια του. Τό παράλογο και ἡ ἀποκοτιά, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ αὐτοθυσία, τό μαρτύριο, ἡ ἀναγέννηση και ἡ ἀνάσταση, και ἐν τέλει ἡ ἀέναος διαχρονικότητα αύτοῦ του κύκλου. Αύτά εἶναι πού συνιστοῦν τήν ἐπανάσταση τοῦ '21. Κι αύτά εἶναι σημάδια «ἔρωτος», εἶναι συστατικά τοῦ «θαύματος». Κι ώς ἔρωτας και θαῦμα θά πρέπει νά λογίζεται ἡ πράξη αὐτή. Εἶναι τουτέστιν μία πράξη καθ' ὅμοιώσεως τοῦ ἴδιου τοῦ κύκλου τῆς ζωῆς. Τοῦ ἴδιου τοῦ θείου δράματος.

«Σβήνουν δύο νύχτες και δύο αὐγές προβάλλον στόν ἀγέρα.

Δύο λευτεριές πού σμίγουνε μέσα στήν ἴδια μέρα.

Δύο λευτεριές ματόβρεχτες, παιδιά μεγάλου κόπου,

Τη λευτεριά τοῦ "Ελληνα κι ή λευτεριά τοῦ ἀνθρώπου".

Νά λοιπόν χωρίς πολλά λόγια, μέσα ἀπό τήν πένα τοῦ ποιητῆ, τί συμβολίζει ἡ σημερινή ήμέρα. Άπο τήν ζέση λοιπόν και τήν ἀνιδιοτέλεια αύτοῦ τοῦ ἔρωτος και τούτης τῆς ἴδιας τῆς ἀγάπης πρός τήν ἐλευθερία παρακινούμενος ὁ φωτισμένος Πατριάρχης Κων/πόλεως **Κύριλλος Λούκαρις** θά γίνει πρωτομάρτυράς της στά 1638, πολύ πρίν ὁ

εύρωπαικός διαφωτισμός ἐπηρεάσει μέ τίς ούμανιστικές διακηρύξεις τοῦ τά ἐπαναστατικά κινήματα τῆς Εύρωπης. Άπο τήν δύναμη τοῦ ἴδιου ἔρωτα ἐμφορούμενος ὁ **Πατροκοσμᾶς** ὁ **Αιτωλός**, διερχόμενος κι ἀπό τή δική μας κωμόπολη, στίς κατά τόν Βορρᾶν περιοδεῖες του, θά παρακινήσει τούς "Ελληνες νά φτιάξουν σχολεῖα ὅπου θά παιδεύονται και θά διατηροῦν ἄσβεστη τή φλόγα τῆς ἐλπίδας γιά τήν ἀπελευθέρωσή τοῦ Γένους. Προπομποί ως ἄλλοι πρόδρομοι τῆς μεγάλης ὥρας τοῦ ξεσηκωμοῦ και ὁ ὀπλαρχηγός **Νικοτσάρας** πού μέ τούς ἄντρες του θά δώσει μάχη κοντά στό Πράβι στά 1807. Καί οι φιλικοί, ὁ **Ἐμμανουήλ Παππᾶς** μέ τόν ἐπιστήθιο φίλο του **Νικηφόρο Χαρτοφύλακα** τόν **Ιβηρίτη**, πού ἀθλήσαντες στά μέρη μας θά προσπαθήσουν νά ξεσηκώσουν τούς ἔλληνικούς πληθυσμούς τῆς Μακεδονίας.

25η Μαρτίου: ὁ λαός μας ἐπέλεξε νά ζεύξει τήν ἐπέτειο τῆς ἐθνικῆς του παλιγγενεσίας μέ τή γιορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Υπεραγίας Θεοτόκου. **Κοινός παρονομαστής τῶν δύο γεγονότων;** Η ἀνυπολόγιστη ἀξία τῆς ἐλευθερίας. «Σήμερον τῆς σωτηρίας ήμῶν τό κεφάλαιον». Κλείνει τό κεφάλαιο τῆς φθορᾶς, τῆς σκλαβιᾶς στήν ἀμαρτία και ἀνοίγει τό κεφάλαιο τῆς λύτρωσης και τῆς ἐλευθερίας. Στόν Εὐαγγελισμό ἡ ἐλευθερία σαρκώνεται στή συγκατάθεση τῆς Παναγίας στό χαρμόσυνο μήνυμα τοῦ Ἀρχαγγέλου. Στό 1821 στήν ἀπόφαση τῶν Έλλήνων νά ἀποτινάξουν τήν τυραννία τῆς μακρόχρονης σκλαβιᾶς. Εἶναι τά δύο **«Χαῖρε»**: **«Χαῖρε καὶ χαριτωμένη ὁ Κύριος μετά σου»** και **«χαῖρε, ω χαῖρε, ἐλευθεριά»**.

Μέ τό πρῶτο χαῖρε ὁ Υἱός και Λόγος τοῦ Θεοῦ γίνεται ἀνθρωπος, «ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο και ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν». Ο Θεός συγχώρεσε τόν ἀνθρωπο και στέλνει τόν Μονογενῆ του Υἱού γιά νά σηκώσει στούς ἀναμάρτητους ὅμους του ὅλη τήν ἀμαρτία τοῦ

κόσμου. Μέ το δεύτερο χαιρε ἀνέτειλε ἐπιτέλους ἡ εὐλογημένη μέρα τῆς 25ης Μαρτίου 1821. Τά τρόπαια τοῦ Μαραθῶνος δέν ἀφάνισεν ὁ χρόνος, οὐδέ τῆς Σαλαμίνος τά ἔργα τῶν Ἑλλήνων. Θαῦμα μέγα. Οἱ Γρακοί τά ἀνιστοροῦνται καὶ καλά τά ἐνθυμοῦνται, λέει ὁ Ρ. Φεραῖος. Κι ἔγινε τό θαῦμα, τό μεγάλο θαῦμα. Η Ἑλλάδα ἐλευθερώνεται.

Οι Ἑλληνες ἀπέδειξαν ὅτι μόνο ἡ ἡθική ὀντότητα ἀποφασίζει γιά τό δικαίωμα τῆς ζωῆς καὶ ὅχι ἂν ἔνας λαός εἶναι μεγάλος ἢ μικρός πληθυσμιακά ἢ οἰκονομικά. Τά εὐρωπαϊκά ἔθνη, αὐτά πού καὶ σήμερα μᾶς γυρνοῦν τή πλάτη, δέν ἔδωσαν στήν ἀρχή καμία σημασία στόν ἀγώνα αὐτόν. Πολλά μάλιστα κατέτρεξαν τόν ἀγώνα τῶν Ἑλλήνων γιά ἐλευθερία. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας βρισκότανε στό Λάνυμπαχ ὅταν ξέσπασε ἡ εἰδηση γιά τήν ἑλληνική ἐπανάσταση καὶ φυσικά τήν καταδίκασαν ὄμόφωνα. Κι ὅμως οἱ Ἑλληνες ἀδιαφόρησαν ὄλοτελα γιά τή γνώμη τῶν ἰσχυρῶν ὥσπου τούς ἀνάγκασαν τελικά νά προσέξουν τήν ὑπόθεσή τους. «Ἡ χώρα πού γέννησε τόσους σοφούς καὶ ἥρωες ἥταν χαμένη», ἔγραφε ὁ λόρδος Βύρων. Πλάνη ἀμαθῶν ὅμως ἀποδεικνύόταν πώς ἡ Ἑλλάδα είχε πεθάνει. «Τό χάσμα π’ ἀνοίξε ὁ σεισμός, εὐθύς ἐγέμισε ἄνθη», κατά τό λόγο τοῦ ἑθνικοῦ μας ποιητῆ. Η ψυχή τοῦ ἀνθρώπου γίνεται παντοδύναμη ὅταν συνεπαρθεῖ ἀπό μία εὐγενική ἰδέα. Κι Ἑλληνες ἥταν φλογισμένες ψυχές πού ζητοῦσαν τό ἀδύνατο. Η τύχη μας ἄλλωστε λέγει ὁ στρατηγός Μακρυγιάννης, θέλει τούς Ἑλληνες πάντοτε ὀλίγους. Παλαιόθεν ως τώρα, δλα τά θηρία πολεμοῦν νά μᾶς φᾶνε καὶ δέ μποροῦνε. Τρῶνε, τρῶνε, μά μένει πάντα μαγιά. Αὐτή ἡ μαγιά ἔγινε ἡ σπίθα πού ἔφερε τότε τό Θάμα.

Σήμερα ὅμως πού καπνοί καὶ φλόγες τυλίγουν κάποια χιλιόμετρα μακριά μας τή γῆ, καὶ πού τά σύννεφα πυκνώνουν κι ἀχός

βαρύς ἀκούγεται, εἶναι καιρός νά θυμίσουμε στόν ἑαυτό μας καὶ στά παιδιά μας ὅτι εἴμαστε ἀπόγονοι ἐκείνων τῶν ἐπώνυμων κι ἀνώνυμων ἀγωνιστῶν πού ἔθεσαν ώς ὑπέρτατο ἰδανικό τῆς ζωῆς τους τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια. Εἶναι καιρός νά ἀνατρέξουμε καὶ νά διαβάσουμε πάλι τά λόγια τῶν ποιητῶν. Σήμερα πού ἡ χώρα μᾶς διέρχεται μία κρίση πού τή βαφτίσαμε οἰκονομική, ἀλλά πού ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι πρωτίστως εἶναι πνευματική καὶ ἡθική, ἃς ἀναθεωρήσουμε καὶ ἃς ἐπαναπροσδιοριστοῦμε ώς ἄτομα καὶ ώς κοινωνία στή νέα ιστορική συγκυρία. Σήμερα τέλος πού ώς λαός πληρώνουμε ὅχι τόσο τά δανεικά, ἀλλά τά ἰδανικά πού λησμονήσαμε, ἃς προστρέξουμε στήν οἰκουμενικότητα τῶν ἰδεωδῶν τῆς φυλῆς μας κι ἃς γίνουν ἡ ἀνδρεία καὶ τό θάρρος τῶν προγόνων μας οἱ φωστήρες πού θά ὀδηγοῦν ἀπό ἔδω καὶ πέρα τίς πράξεις μας. Αὐτό θά εἶναι ὁ φόρος τιμῆς μας καὶ τό θυμίαμα τῆς εὐγενιούντης μας ἀπέναντι σέ ‘κείνους, ἀλλά στήν ἴδια τήν ιστορία. Χρωστᾶμε! Ναί χρωστᾶμε! «Σέ ὅσους ἥρθαν, πέρασαν, θά ἥθισνε, θά περάσουν. Κριτές θά μᾶς δικάσουν οἱ ἀγέννητοι, οἱ νεκροί». Εὐχαριστῶ γιά τήν ύπομονή σας.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ

π. Αμβρόσιος Χ. Καρατσιουμπάνης
Ιερέας – Θεολόγος ΜΑ

‘Η διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας γὰρ τὸν πλοῦτο

«Οπου γὰρ ἔστιν ο θησαυρὸς ὑμῶν,
ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν» (Μτ. 6,21)

Η διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξης Χριστιανικῆς Εκκλησίας ποτὲ δὲν στάθηκε ἀρνητικὰ ἀπέναντι στὰ ὑλικὰ ἀγαθά, τὰ ὅποια, ἀλλωστε, ἀποτελοῦν μέρος τῆς Δημιουργίας καὶ δόθηκαν στὸν ἄνθρωπο, δχι μόνο πρὸς χρήση ἐπιβίωσης καὶ ἀπόλαυσης, ἀλλὰ καὶ μὲ σκοπὸ νὰ τὸν βοηθήσουν στὴν πνευματική του πορεία. Παράλληλα, δὲν ὑπῆρξε ποτὲ εὐμένεια ἀπέναντι στὸν πλοῦτο, ἡ συσσώρευση τοῦ ὅποιου ἐμποδίζει καὶ ἀπορροσανατολίζει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ πραγματικὸ νόημα ζωῆς, τὴν ἐσχατολογικὴ προοπτική, αὐτὸ τῆς Σωτηρίας – κατὰ χάριν θέωσης. Ο πλοῦτος, βέβαια, δὲν εἶναι ἐκ προοιμίου κακὸς ἀλλὰ καθορίζεται ἀπὸ τὸν χαρακτήρα, τὸν ὅποιο δίνει ὁ ἄνθρωπος βάση τῆς χρήσης του¹. Εἶναι, ὥστόσο, δεδομένο, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ζοῦσε πολὺ λιτὰ καὶ φτωχικὰ μὲ ἀπότερο, ὅμως, σκοπὸ νὰ διδάξῃ τὸν σωστὸ τρόπο ζωῆς, αὐτὸν τῆς ὀλιγάρχειας. Τὸν ἴδιο τρόπο, βέβαια, ἀκολούθησαν καὶ οἱ Μαθητὲς – Ἀπόστολοι ἀλλὰ καὶ οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀσφαλῶς ὑπῆρξαν Ἅγιοι καὶ Ἅγιες οἱ ὅποιοι-ες κατάγονταν ἀπὸ εὔπορες οἰκογέ-

νειες, ὥστόσο, δὲν ἐκμεταλλεύτηκαν τὴν περιουσία τους γιὰ ἵδιον ὅφελος, ἀλλὰ προσέφεραν ἡ διαχειρίστηκαν τὸν πλοῦτο πρὸς ὅφελος τῶν πτωχῶν συνανθρώπων τους, δπως, ἀλλωστε, δρᾶσει καὶ ἡ Κυριακὴ ἐντολή².

Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν καταδικάζει τὴν κατοχὴ πλούτου, ἐν τούτοις, τίθεται θέμα μέτρου καὶ σωστῆς διαχείρισης³, καθὼς ὁ εὔπορος εἶναι διαχειριστὴς τῶν ἀγαθῶν τῆς γῆς⁴, ἐνῶ ἡ κακὴ διαχείριση δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς ἐμπόδιο στὸν πνευματικὸ ἀγώνα, ἀλλὰ καὶ κίνδυνο ἀπώλειας τῆς Σωτηρίας⁵. Ο πλοῦτος, λοιπόν, θὰ πρέπει νὰ προσφέρεται πρὸς κοινωνικὴ ὀφέλεια, ἐνῶ τὸ περίσσευμα θὰ πρέπει νὰ ἀνήκει στοὺς ἐμπερίστατους συνανθρώπους. Μόνο μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴν προοπτικὴ εἶναι δυνατὴ ἡ Σω-

2 Mt. 19, 21. «εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπαγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δός πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ».

3 Γρηγόριος Ναζιανζηνός, Περὶ φιλοπτωχίας, PG 35, 885 C «οὐδέν δώσεις ἴδιον, ὅτι τὰ πάντα παρά Θεοῦ». Τὴν ἴδια ἀποψή εἶχαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες «ούτοι τὰ χρήματα» ἴδια κέκτηνται βροτοί, τὰ τῶν Θεῶν δὲ ἔχοντες ἐπιμελούμεθα» Εὐρυπίδης, Φοίνισσες, στ. 555.

4 Μέγας Βασίλειος, Περὶ φθόνου, PG 31, 381 C – D. Θεοδώρητος Κύρου, Περὶ προνοίας, PG 83, 720 B. Ιωάννης Χρυσόστομος, Υπόθεσις τῆς πρὸς Κορινθίους πρώτης Επιστολῆς, PG 61, 86.

5 Mt. 6, 21 «Οπου γάρ ἔστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν».

τηρία τοῦ πλουσίου, δὲ ὁποῖος σπάει τὰ δεσμὰ τοῦ πλούτου, ἀλλοιώνεται ἐσωτερικὰ μέσω τοῦ πνευματικοῦ ἄγραν ἀπὸ τὸ Θεὸν καὶ μὲ τὸ ἔργο τῆς ἐλεημοσύνης ὁδηγεῖται στὴν θέωση⁶. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀπὸ homo economicus γίνεται κατὰ χάριν Dei (Θεός). Συνεπῶς, τὸ κριτήριο τῆς Σωτηρίας εἶναι ἡ Ἀγάπη, καθὼς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ταυτίζει τὸν Ἐαυτό Του μὲ δσους ὑποφέρουν⁷. «Οσο πνευματικὸν ἄγραν καὶ ἀν κάνει κάποιος, ἀν δὲν ἔχει ἀγάπη στὸ Θεὸν καὶ τὸν πλησίον μάταια κοπιάζει»⁸.

Ο Χριστός, βέβαια, δὲν καθόρισε συγκεκριμένο πόσο – ποσότητα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ περίσσευμα τῶν ἀγαθῶν, τὰ δόπια παρέχει ὁ Θεός, νὰ δίνει ὁ ἀνθρωπος αὐτό, τὸ ὅποιο μπορεῖ, ὥστε καὶ ὁ Θεὸς νὰ δοξάζεται, ἀλλὰ καὶ ἡ προσφορὰ νὰ καταλήγει στὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ στὸν συνάνθρωπο⁹. Ο ἀνθρωπος ἔχει ἐλεύθερα τὴν δυνατότητα νὰ χρησιμοποιεῖ δσα θεωρεῖ ὅτι τοῦ χρειάζονται, χωρίς, βέβαια, ὑπερβολές¹⁰, ὥστε νὰ μὴν καταλήγει στὴν ἀμαρτία¹¹. Παραλλήλα, ὁ κάθε ἀνθρωπος, μέσα σὲ πλήρη ἐλευθερία καὶ πάλι, ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ παρέχει βοήθεια σὲ δσους δὲν ἔχουν οὔτε τὰ ἀναγκαῖα. Δυστυχῶς, δύμως, πραγματοποιοῦμε τὸ ἀντίθετο. «Ο ἄρτος τὸν ὅποιο κατέχεις εἶναι τοῦ πεινασμένου, τὸ ροῦχο εἶναι τοῦ γυμνοῦ, τὰ ὑποδήματα τοῦ ἀνυπόδητου, τὰ χρήματα αὐτοῦ ὁ ὅποιος στερεῖται τὰ ἀναγκαῖα. Ὁμως, ἀδικεῖς τόσους ποὺ θὰ μποροῦσες νὰ βοηθήσεις»¹². Ωστόσο, οἱ Πατέρες τονίζουν ὅτι ἡ διάθεση μέρος τοῦ

πλούτου ἀπροϋπόθετα ὡς ἐλεημοσύνη, δὲν θὰ πρέπει νὰ εἶναι δεκτή, καθὼς εἶναι δυνατὸν αὐτὴ ἡ πράξη νὰ «ύπηρετε» τὸ ἀλλοθι τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας, δπως τῆς ἐκμετάλλευσης¹³ ἢ τῆς πλεονεξίας μέσω ἀδικων μέσων¹⁴. Θὰ πρέπει, ούσιαστικά, ἡ προσφορὰ νὰ μὴν γίνεται καταναγκαστικά, ἀλλὰ ἐλεύθερα, εὐχάριστα¹⁵ καὶ χωρὶς ἀναβλητικότητα. «Μὴν πεῖς φύγε καὶ ἔλα αὔριο νὰ σοῦ δώσω βοήθεια, ἐνῶ ἔχεις τὴν δυνατότητα νὰ τὴν δώσεις ἐκείνη τὴν στιγμή, γιατί ἀπὸ σήμερα μέχρι αὔριο μπορεῖ νὰ συμβεῖ κάτι, τὸ ὅποιο θὰ ματαιώσει τὴν ἐνέργεια»¹⁶. Ἐξάλλου, μὲ τὴν ἐλεημοσύνη ἀποθησαυρίζεται ὁ πλοῦτος στὸν οὐρανὸν μέσω τοῦ φτωχοῦ, τοῦ ὅποιου ἐγγυητής εἶναι ὁ Ἰδιος ὁ Θεός¹⁷. Δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, καλύτερος ὀφειλέτης ἀπὸ τὸ Θεό, ὁ Ὄποιος ἀποδίδει πλήρως τὸ χρέος¹⁸ καὶ ἔλεεī τὸν εὐεργέτη¹⁹, ἐνῶ σὲ ἀντάλλαγμα τῆς προσφορᾶς, οἱ πτωχοὶ προσφέρουν τὶς προσευχές τους, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς τῶν εὐεργετῶν²⁰. Θὰ πρέπει, ἐπομένως, νὰ γίνει ἀντιληπτὸ ἀπὸ ὅλους, ὅτι κέντρο τῆς ζωῆς μας, δὲν θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὁ πλοῦτος καὶ τὰ ὑλικὰ ἀγαθά, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὁ Ἐνας καὶ Τοιαδικὸς Θεός, Τὸν Ὄποιο βλέπουμε, ἀγαποῦμε καὶ γνωρίζουμε μέσα ἀπὸ τὸν συνάνθρωπό μας, κυρίως τὸν πάσχοντα. Ο δρόμος πρὸς τὴν Σωτηρία εἶναι εὔκολος μέσω τῆς Ἀγάπης καὶ λέγεται ἐλεημοσύνη «ὅπου γὰρ ἐστίν ὁ θησαυρός ὑμῶν, ἐκεῖ ἐσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν»²¹.

6 Παρ. 15, 27α «ἐλεημοσύναις καὶ πίστεσιν ἀποκαθαίρονται ἀμαρτίαι». Κλήμης Αλεξανδρείας, Τίς ὁ σωζόμενος πλούσιος, PG 9, 621 A – B.

7 Μτ. 25, 31 – 46.

8 Μενούνος Ἰωάννης, Κοσμᾶς τοῦ Αἰτωλοῦ Διδαχές, Αθήνα : Τῆνος, 1979, σ. 123 – 124. Βλ. καὶ Α' Κορ. 13, 3.

9 Πρβλ. Ἀβαγιανός Χρυσόστομος, Μητρ. Ἐλευθερούπολης, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: Αὐτοβιογραφικές σελίδες καὶ ἀπάνθισμα κειμένων του, Αθήνα : Αποστολική Διακονία, 1998.

10 Κλήμης Αλεξανδρείας, Τίς ὁ σωζόμενος πλούσιος, PG 9, 617 C – 620 D.

11 Ιωάννης Χρυσόστομος, Εἰς τὸν πτωχὸν Λάζαρον καὶ τὸν πλούσιον Λόγος πρῶτος, PG 48, 974. Τοῦ ιδίου, Εἰς Μάρτυρας ὄμηλία, PG 50, 663. Τοῦ ιδίου, Εἰς τὴν προφητικὴν ρήσιν τὴν λέγουσαν: Ἐγώ Κύριος ὁ Θεός ἐποίησα φῶς καὶ σκότος, ποιῶν εἰρήνην καὶ κτίζων κακά, PG 56, 147.

12 Μέγας Βασίλειος, Εἰς τὸ καθελῶ μου τάς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω καὶ περὶ πλεονεξίας, PG 31, 276 C – 277 A.

13 Γρηγόριος Νύσσης, Κατά τῶν τοκιζόντων, PG 46, 445 A – B.

14 Ιωάννης Χρυσόστομος, Ἐρμηνεία εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολὴν Ὁμηλία ΙΔ', PG 60, 535 – 530. Τοῦ ιδίου, Υπόμνημα εἰς τὴν πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολὴν πρῶτην, PG 62, 561.

15 Ρωμ. 12, 8. «εἴτε ὁ παρακαλῶν, ἐν τῇ παρακλήσει, ὁ μεταδιδούς, ἐν ἀπλότητι, ὁ προϊστάμενος, ἐν σπουδῇ, ὁ ἐλεῶν, ἐν ἱαρότητι».

16 Παρ. 3, 28.

17 Ιωάννης Χρυσόστομος, Περὶ ἐλεημοσύνης καὶ εἰς τὸν πλούσιον καὶ τὸν Λάζαρον, PG 64, 441 C – 444 A.

18 Παρ. 19, 17 «δανείζει τὸ Θεό, ὁποῖος ἔλεεī φτωχό».

19 Μτ. 5, 7. «μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται»

20 Osiek Carolyn, Shepherd of Hermas: A commentary, Minneapolis : Fortress Pr, 1999, p. 163.

21 Μτ. 6, 21.

Περασμένα τά χρόνια της! "Εφτανε τά ογδόντα ή γιαγιά. Ήταν εύτυχισμένη στήν ζωή της. Είχε καλούς γονείς, παντρεύτηκε καλόν αντρα ἔκανε καλά παιδιά και ἐγγόνια, εἶδε καί κανα δύο δισέγγονα, τί άλλο ήθελε ἀπό τήν ζωή; Όλα της τά χε δώσει ἀπλόχερα ό Θεός. Καί δύνατος! Κάτι τῆς ἔλειπε πρίν νά φύγει ἀπό τούτη τή ζωή.

Κάτι, πού πολλές φορές τό προσπάθησε ἀλλά δέν κατάφερε νά τό κάμει: νά πάει νά προσκυνήσει στόν Ἀϊ- Τάφο! Μάζευε κάπου- κάπου λίγα λεπτά, ἀλλά τό θέμα ήταν πώς δέν μποροῦσε νά τά κρατήσει! Τήν μία, ή γειτόνισσα πού βρέθηκε σέ δυσκολία, τήν ἄλλη ό ἀνθρωπος πού εἶχε χάσει τήν δουλειά του και εἶχε στόματα παιδικά νά θρέψει, μετά τό φτωχό κορίτσι πού θά παντρευόταν και δέν εἶχε κανένα νά τοῦ κάμει τά προικιά...

Πήγαινε ή γιαγιά και μέτραγε τό κομπόδεμά της. "Εκανε τούς ύπολογισμούς της ἀπό τά μαζεμένα γιά τό ταξίδι πού χρόνια ἐπιθυμοῦσε νά κάνει. Φαντάζονταν τόν Ἀϊ- Τάφο τοῦ Χριστοῦ στά Ιεροσόλυμα, διότι περί αὐτοῦ ἐπρόκειτο, νά λαμποκοπά στά ἀσημένια καντήλια ἔτσι όπως τής τόν εἶχαν περιγράψει δύο τρεῖς φίλες της πού ἀξιώθηκαν νά πᾶνε. Μέτραγε ή γιαγιά τά λεφτά της και φαντάζονταν τούς παπάδες και τόν Πατριάρχη μέ τά χρυσά τους ἅμφια νά περιμένουν τό Ἀγιο Φῶς νά βγει ἀπό τόν Τάφο τοῦ Χριστοῦ, νά φωτίσει τήν οἰκουμένη, νά διώξει τά σκοτάδια ἀπό τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων.

Καί δώστου μέτραγε ή γιαγιά ἀλλά πάντοτε ἀφοῦ πρῶτα ἔβγανε τό "μερδικό τῆς ύπόθεσης", όπως ἔλειπε τήν φιλανθρωπία της πρός τόν πάσχοντα συνάνθρωπο, τότε τής ἔβγαινε πάντα λειψός ό λογαριασμός γιά τό ταξίδι πού χρόνια ποθοῦσε νά κάνει πρίν πεθάνει! "Εκανε τό σταυρό της, πήγαινε και ἔδινε τό "μερδικό τῆς ύπόθεσης" ἐκεῖ όπου ἔπρεπε και ἔβγαινε πάλι ἀρχίνιζε νά μαζεύει γιά νά πάει στόν Ἀϊ- Τάφο! Δέν πειράζει, ἔλειπε. Τοῦ χρόνου πρῶτα ό Θεός, νά μαι καλά και θά τά καταφέρω...

"Ετοι πέρασαν τά χρόνια. Τά μαλλιά ἀσπρισαν, τά μάτια θόλωσαν, τά πόδια κουράστηκαν. Άλλά ή γιαγιά, συνέχιζε νά μαζεύει γιά τό ταξίδι στόν Ἀϊ- Τάφο όπου πάλι κάποια "ύπόθεση" ἔβγαινε στό διάβα της και τότε ναί μέν, ἔκανε τό λογαριασμό μετρώντας τά μαζεμένα χωρίς ποτέ νά σκεφτεῖ, πώς δέν τά λεφτά της γίνονταν "μερδικό τῆς ύπόθεσης" ἐκείνη δέν θά ἔκανε ποτέ τό δνειρό της πραγματικότητα. "Ελα δύνως πού ή

«Νά πάω στόν Ἀϊ-τάφο»

Αρχιμ. Θωμᾶς Ανδρέου

Τεροκήρυκος Ι.Μ. Έλευθερουπόλεως

καθάρια ψυχή της δύσι και ἄν ηθελε νά πάει στά Ιεροσόλυμα, πρῶτα ηθελε νά σταθεῖ δίπλα σέ δύοιον χρειάζονταν βοήθεια!

Η γιαγιά, εύσεβεστάτη και φιλακόλουθη εἶχε τή θέση της μέσα στήν Εκκλησία τής ἐνορίας της. Πήγαινε νωρίς πάντοτε, εύπρεπισμένη και πεντακάθαρη νά καθίσει σέ μία ἄκρη τοῦ Ναοῦ και νά παρακολουθήσει τίς ἀκολουθίες προσευχόμενη και ψελλίζοντας σιγανά τά τροπάρια πού χρόνια τώρα εἶχε ἀποστηθίσει. Κάθε Πάσχα δύνως ή γιαγιά τό ζοῦσε ἔχωρα και ἀνεπανάληπτα! "Οταν ἔσβηναν τά φῶτα γιά τό Ἀγιο Φῶς, ἐκείνη, ἔκλεινε τά μάτια και φαντάζονταν πώς ήταν στόν Ἀϊ-Τάφο γονατιστή νά περιμένει τό Ἀγιο Φῶς νά πεταρίσει ἀπό μέσα και νά φωτίσει τήν ἀνθρωπότητα. Τό ζοῦσε τό μυστήριο ό ψυχή της και ὅταν ἔβγαινε τά μάτια της, δακρυσμένη μονολογοῦσε: νά μαι καλά τοῦ χρόνου πρῶτα ό Θεός, νά μέ ἀξιώσει νά πάγω...

Ποτέ δέν ἔξεφρασε τήν ἐπιθυμία της στά παιδιά της. "Οταν μία φίλη της πού ηξερε τόν ἄγιο της πόθο τής εἶπε "καλά χριστιανή μου, γιατί δέν λές στά παιδιά σου νά σέ στείλουν ἀφοῦ τόσο τό θές" ή γιαγιά ἀγρίεψε! Στά σωστά σου είσαι; Τής ἀπάντησε θυμωμένη. Νά πάω νά προσκυνήσω στόν Ἀϊ- Τάφο μέ λεφτά τῶν παιδῶν μου; Τί τάμα θά vai αὐτό; "Οχι!

Πού νά ἔβγαινε κουβέντα ή φίλη της, πού ηξερε πού πᾶνε τά λεφτά πού μάζευε ή γριούλα

δταν γίνονταν "μερδικό τῆς ύπόθεσης"... Και ὁ καιρός περνοῦσε χωρίς τελικά ή εὺσεβής γυναίκα νά καταφέρει, νά κάνει πραγματικότητα δτι λαχταροῦσε χρόνια ή ψυχή της. Κοιτοῦσε κατάματα τό Χριστό και μονολογοῦσε: "καί σύ Χριστέ μου, τό ideo θά κανες" και ἔτσι ἡρεμοῦσε ή ψυχή της.

Κάθε χρόνο πού ἔβλεπε τήν ζωή νά φεύγει ἀπό πάνω της, τόσο τό ἔβαζε πεῖσμα νά καταφέρει νά μαζέψει τά χρήματα τής Τερᾶς ἀποδημίας. Κιόσο μάζευε, τόσο ἔδινε, ἀφήνοντας πάντα γιά τόν ἐπόμενο χρόνο τήν πραγματοποίηση τοῦ μεγάλου ὄνειρου...

"Εφτανε και τώρα τό Πάσχα... Ή γιαγιά, ἐτοιμαζόταν νά ζήσει τήν Ανάσταση ὅπως ὅλος ὁ κόσμος. "Ηξερε πώς και φέτος ή εὐκαιρία νά πάει στόν Αϊ- Τάφο, είχε χαθει! Μία ἀκόμα ύπόθεσις είχε τακτοποιηθει χάριν τῆς μεγάλης φιλανθρωπίας της! Τό Μέγα Σάββατο και ἀφοῦ είχε ἔξομολογηθει, ἐτοιμάστηκε γιά τήν Ανάσταση. Επῆγε στό Ναό μέ τήν λαμπάδα της και ἔκλεισε πάλι τά μάτια φαντάζοντας πώς είναι στόν Αϊ-Τάφο. Άκουγε νά ψάλλουν μελωδικά: "Ιδού σκοτία και πρωί" και ή ψυχή τής εύραίνουνταν. Μόλις ἀκούσε τόν Ιερέα νά καλει τούς πιστούς στό "Δεῦτε λάβετε φῶς" πῆγε σιγά- σιγά και πῆρε τό Φῶς τής Αναστάσεως πού τό κράταγε σαράντα μέρες ἀναμμένο στό καντήλι της.

Μετάλλαβε και ἀφοῦ πῆρε και τό πασχάλιο αὐγό ἀπό τά χέρια τοῦ Ιερέα, κίνησε γιά τό σπίτι της. Πρίν βγει ἀπό τό Ναό, πῆγε και προσκύνησε τήν Εἰκόνα τοῦ Αναστάντος Χριστοῦ. Τόν κοίταξε κατάματα, ἀλλά τούτη τήν φορά δέν Τοῦ εἶπε αὐτό πού ἔλεγε κάθε χρόνο... "Εφτασε στό σπίτι της και κάθισε στό γιορτινό της τραπέζι μέ τά παιδιά της πού τήν περίμεναν νά τής εὐχηθοῦν.

-Ἄντε μάνα, τής εὐχήθηκαν. Και τοῦ χρόνου νά σαι γερή!

Η γιαγιά χαμογέλασε και τούς εὐχαρίστησε. Στό τέλος σηκώθηκαν και ἐκείνη τούς φίλησε ἔναν -ἔναν, μοιράζοντας ἀπλόχερα τίς εὐχές τής ψυχῆς της. Πῆγε στό δωμάτιό της γιά νά ξαπλώσει νά ξεκουραστεῖ. "Οταν ξάπλωσε στό κρεβάτι της ἔκλεισε τά μάτια νά φανταστεῖ ξανά τό ὄνειρό της. Πῶς τάχατες ήταν στό Τάφο τοῦ Χριστοῦ και προσκυνοῦσε τό μνήμα μέσα ἀπό τό ὄποιο ὁ Αρχηγός τής ζωῆς και τοῦ θανάτου πάτησε τόν θάνατο, χαρίζοντας τήν ζωή σέ δσους ήταν μέσα στά μνήματα.

Θυμήθηκε μίαν ίστορία πού τῆς είχε πεῖ κάποτε ἔνας πνευματικός πού τοῦ ξομολογήθηκε τήν λαχτάρα της νά πάει στά Ίεροσόλυμα ἀλλά και τούς λόγους πού δέν κατάφερε νά τό κάνει. Τής είχε πεῖ τότε ὁ πνευματικός κάτι πού 'χε διαβάσει ὁ ideo.

Πῶς ἔνας μοναχός κάποτες ἥθελε νά πάει νά προσκυνήσει στόν Άγιο Τάφο. Γύριζε τά χωριά και ζητώντας ἐλεημοσύνες μετα ἀπό χρόνια, γέρος πιά κατάφερε νά μαζέψει τριάντα λίρες, ὅσες ἀκριβῶς χρειάζουνταν γιά τό ταξίδι. "Εβαλε μετάνοια στόν ἡγούμενο και κίνησε νά πάει γιά τό προσκύνημά του. Δέν είχε βγει καλά- καλά ἀπό τό μοναστήρι και βλέπει ἔναν ἄνθρωπο κουρελή, χλωμό και θλιμμένο πού είχε ἀπλωμένο τό χέρι ζητώντας ἐλεημοσύνη.

-Ποῦ πᾶς γέροντα; Ρώτησε ὁ κουρελής τόν καλόγερο.

-Πάω στά Ίεροσόλυμα νά προσκυνήσω, νά κάνω τρεῖς γύρες τόν Άγιο Ταφο και νά Τόν προσκυνήσω, τοῦ ἀπαντά ὁ μοναχός.

-Πόσα λεφτά ἔχεις, τόν ρωτᾶ ὁ ζητιάνος.

-Τριάντα λίρες, ἀπαντᾶ ὁ καλόγερος.

-Δῶσε μου ἐμένα τίς τριάντα λίρες πού 'χω παιδιά πεινασμένα νά ταΐσω, δῶστες μου και κάμε τρεῖς φορές τό γύρω μου και ὕστερα πέσε και προσκύνησέ με.

Ο καλόγερος, ἔβγαλε τό σακούλι του μέ τίς λίρες και τό ἔδωσε στό φτωχό. Και ὕστερα ἔκαμε τό σταυρό του, γύρισε τρεῖς φορές τόν ζητιάνο και ἔπεσε και τόν προσκύνησε! "Οταν σηκώθηκε, ὁ ζητιάνος είχε ἔξαφανιστεῖ και είχε μείνει μονάχο στή γής, τό σακούλι μέ τίς λίρες. "Έκαμε τό σταυρό του και ἔπεστρεψε στό μοναστήρι του, ἀφοῦ πρῶτα μοίρασε ὅλες τίς λίρες στούς φτωχούς! Γύρισε πίσω εύτυχής, γιατί κατάλαβε πώς τελικά είχε κάνει τό ὄνειρο του πραγματικότητα... Γύρισε πλευρό ή γιαγιά και χαμογέλασε μέ ἔνα μυστηριώδες χαμόγελο! Χριστέ μου, ψιθύρισε, μήν σ' ἔχω προσκυνήσει;

Ξημέρωσε ἡ Κυριακή του Πάσχα. Αναστάσεως ἡμέρα, χαρά Θεοῦ! Οι ἀχτίδες τοῦ ἥλιου πού φώτισε τήν ἀναστάσιμη ἡμέρα πέρασαν τό παράθυρο τοῦ δωματίου τής γιαγιᾶς φωτίζοντας τό πρόσωπο της ἐπάνω στό ὄποιον ύπηρχε ἀκόμα, τό μυστηριώδες αὐτό χαμόγελο τής Αναστάσεως...

*Τοῦ Νικολάου Χατζητριανταφύλλου,
Οἰκονομολόγου*

ΠΕΡΙ ΗΓΕΣΙΑΣ

"Ένας άπλος όρισμός του Ήγέτη είναι αύτός: «έκεινο τό όποιο οδήποτε ατόμο, τό όποιο άσκει έπιφροή πάνω σέ αλλα ατόμα και τά κάνει νά τόν άκολουθούν έθελοντικά και πρόθυμα».

"Η έννοια του ήγέτη διαχωρίζεται απ' αυτή του προϊσταμένου αφοῦ ό τελευταίος έπιβάλλει στούς ύφισταμένους του αύτό που έκεινος θέλει νά γίνει.

"Ένας διαχωρισμός τών δύο έννοιων δίνεται στόν παρακάτω πίνακα:

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥ ΚΑΙ ΗΓΕΤΗ

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ

- Διορίζεται
- Στηρίζεται στήν τυπική έξουσία
- Έλέγχει
- Εμπνέει φόβο
- Μιλά στό μυαλό
- Δέχεται και διαχειρίζεται τήν ύπαρχουσα κατάσταση

ΗΓΕΤΗΣ

- Άναδεικνύεται
- Πείθει
- Περνά όραμα
- Έμπνέει
- Προκαλεί τήν έκτιμηση
- Καινοτομεῖ
- Κερδίζει τήν έμπιστοσύνη
- Μιλά στήν καρδιά

Ποιά είναι τά χαρακτηριστικά ένός ήγέτη;

"Άς άναφέρουμε μερικά από τά χαρακτηριστικά μίας ήγετικής προσωπικότητας σ' έναν όργανισμό :

- **Σαφή γνώση τοῦ ἔργου που έχει νά πραγματοποιήσει.** Αύτό σημαίνει κατάρτιση τοῦ ίδιου προκειμένου νά μεταδώσει στήν όμάδα όσα θέλει νά γίνουν.
- **Άντικειμενικότητα.** Όρθι άξιολόγηση που προϋποθέτει άκεραιότητα χαρακτήρα.
- **Πειθώ καὶ ἀποφασιστικότητα** ώστε ν' άντιμετωπίζει όποιαδήποτε κατάσταση παρουσιαστεῖ.
- **Δημιουργικότητα καὶ ἐμπνευση** γιά έφαρμογή νέων ιδεῶν.
- **Δημοκρατικότητα καὶ ἀποκεντρωτισμός.** Τά μέλη τής όμάδας θά πρέπει νά μποροῦν νά ποὺν τή γνώμη τους έλευθερα. Άπο τήν άλλη πλευρά ό ήγέτης δέν είναι έκει γιά νά έκτελει ό ίδιος όλες τίς έργασίες τής όμάδας.

Φυσικά ό ρόλος τοῦ ήγέτη είναι πολυδιάστατος. Παρατηρώντας έναν πετύχημενο ήγέτη θά διαπιστώσουμε ότι προσπαθεῖ:

- νά δημιουργήσει καὶ νά διατηρήσει μία δυνατή όμάδα
- ν' άναπτύξει τίς δυνατότητες τῶν μελῶν της

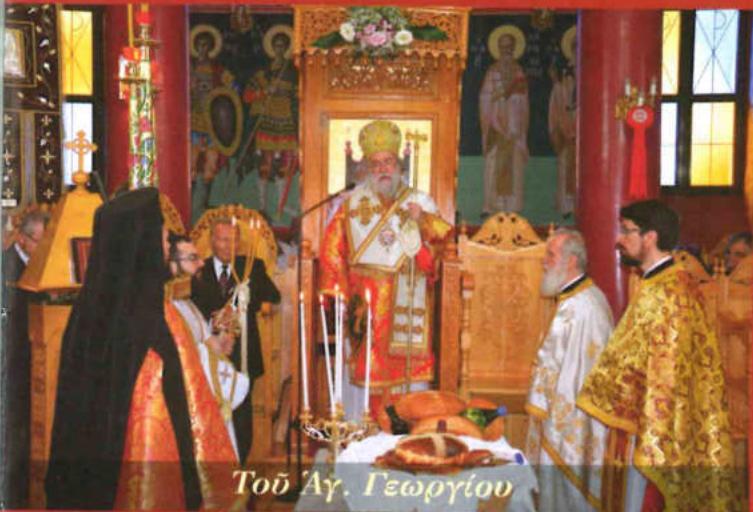
- νά πετύχει τούς στόχους που έχει θέσει

Αύτά προσπαθεῖ νά τά καταφέρει μέ :

- Όρθι προγραμματισμό (μέ καλή πληροφόρηση)
- Παρακίνηση
- Υποστήριξη – έπιβραβευση
- "Ελεγχο (μέ άξιολόγηση τής άτομικης άποδοτικότητας)

Ποιά είδη ήγεσίας όμως είναι δυνατό νά έφαρμοστούν σ' ένα έκκλησιαστικό όργανισμό ;

Γενικά τά είδη ήγεσίας κινούνται άναμεσα σέ δύο βασικούς πόλους. Άναμεσα στό αύταρχικό πρότυπο καὶ στό δημοκρατικό πρότυπο. Ό βαθμός έλευθερίας πρωτοβουλιῶν τῶν συνεργατῶν τοῦ προϊσταμένου, δίνει καὶ τόν τύπο (στύλ) ήγεσίας που έφαρμόζεται στόν όργανισμό. Τό παρακάτω σχῆμα κάνει περισσότερο κατανοητά τά παραπάνω: Βέβαια στούς περισσότερους έκκλησιαστικούς όργανισμούς τό όνομαζόμενο «αύταρχικό» στύλ ήγεσίας είναι αύτό που κυριαρχεῖ, άλλα δέν είναι λίγες καὶ οἱ περιπτώσεις έμπνευσμένων ήγετῶν που συνειδητοποιοῦν ότι μέσα σέ κλίμα κατανόησης, συνέργειας καὶ ίσοτιμίας, μποροῦν νά πετύχουν πολύ καλύτερα άποτελέσματα.

17

ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΙΕΡΑΣ

Κατά τόν μή -
να **Μάρτιο 2016**
ό Σεβασμιώτατος
Μητροπολίτης μας
κ. Χρυσόστομος:

Έλειτουργησε καί ώμιλησε:

Τήν **6^η** εις τόν Ιερόν Ναόν Παναγίας Φανερωμένης Νέας Ήρακλείτσης, τήν **13^η** εις τόν Καθεδρικόν Ιερόν Ναόν τού Αγίου Έλευθερίου, τήν **16^η** εις Προηγιασμένην Θείαν Λειτουργίαν εις τόν Μητροπολιτικόν Ιερόν Ναόν τού Αγίου Νικολάου, τήν **19^η** εις τόν Κοιμητηριακόν Ιερόν Ναόν τῶν Αγίων Θεοδώρων Έλευθερουπόλεως, τήν **20^η** εις τόν Μητροπολιτικόν Ιερόν Ναόν τού Αγίου Νικολάου, δπου καί προέστη τῆς Λιτανείας τῶν Αγίων Εικόνων, τήν **23^η** εις Προηγιασμένην Θείαν λειτουργίαν εις τόν Ιερόν Ναόν Είσοδιων τῆς Θεοτόκου Νικησιάνης, τήν **25^η** εις τόν Πανηγυρίζοντα Ιερόν Ναόν Εύαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εις τό Νέο Συράκο (Βλάχικα) Έλευθερουπόλεως, τήν **27^η** εις τόν Ιερόν Ναόν Αγίου Γεωργίου Σιδηροχωρίου, τήν **30^η** εις Προηγιασμένην Θείαν Λειτουργίαν εις τόν Ιερόν Ναόν Αγίου Γεωργίου Μεσορόπης.

Έχοροστάτησε καί ώμιλησε:

Τήν **13^η**, τήν **20^η**, τήν **27^η** εις τούς Κατανυκτικούς Έσπερινούς εις τόν Μητροπολιτικόν Ιερόν Ναόν τού Αγίου Νικολάου, τήν **14^η** εις τήν Άκολουθίαν τού Μεγάλου Αποδείπνου εις τόν ίδιον Ιερόν Ναόν, τήν **18^η** εις τήν Άκολουθίαν τῶν Α' Χαιρετισμῶν εις τόν ίδιον Ιερόν Ναόν,

τήν **24^η** εις τόν Πανηγυρικόν Έσπερινόν τοῦ Εύαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εις τόν Ιερόν Ναόν Αγίων Κωνσταντίνου καί Έλένης Δωματίων, τήν **25^η** εις τήν Άκολουθίαν τῶν Β' Χαιρετισμῶν εις τούς Ιερούς Ναούς τῆς Ιερᾶς Μονῆς Αγίου Παντελέμονος Χρυσοκάστρου καί Αγίου Αθανασίου Αύλης.

Προέστη:

Τήν **5^η** Έπιμνημοσύνου Δεήσεως εις τό Στρατιωτικόν Κοιμητήριον Έλευθερουπόλεως, τήν ίδιαν ήμέραν τῆς Έξοδίου Άκολουθίας τῆς Συρματένιας Τσιακάλου εις τόν Ιερόν Ναόν Αγίου Έλευθερίου, τήν **25^η** τῆς Δοξολογίας ἐπί τῇ Έθνικῇ Έπετείῳ εις τόν Καθεδρικόν Ιερόν Ναόν τού Αγίου Έλευθερίου καί τῆς Έπιμνημοσύνου Δεήσεως εις τό Ήρων τοῦ Δημοτικοῦ Πάρκου Έλευθερουπόλεως.

Μετέσχε:

Τήν **8^η**, **9^η** καί **10^η** τῶν ἐργασιῶν τῆς Ιερᾶς Συνόδου τῆς Ιεραρχίας τῆς Έκκλησίας τῆς Έλλάδος ώς καί εις τήν ἐκλογήν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρπενησίου κ.κ. Γεωργίου.

Πραγματοποίησε:

Τήν **26^η** τήν καθιερωμένην Ιερατικήν Σύναξιν τῶν Κληρικῶν τῆς Μητροπόλεως εις τό Συνεδριακόν Κέντρον τῆς Ιερᾶς Μητροπόλεως «Ἄγιος Ιωάννης ὁ Χρυσόστομος» μέθεμα: «Τό τρισσόν τοῦ Κυρίου ἀξίωμα». Τήν εἰσήγηση παρουσίασε ὁ Αρχιμ. π. Έλευθεριος Εύδοκιδης- Θεολόγος.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Κατά τόν μήνα **Απρίλιο 2016** ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Χρυσόστομος:

Έλειτούργησε καί ώμίλησε:

Τήν 3^η είς τόν Ιερόν Ναόν Υψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Γεωργιανῆς, τήν 6^η είς Προηγιασμένην Θείαν Λειτουργίαν είς τόν Ιερόν Ναόν Άγίου Δημητρίου Γαληψοῦς, τήν 10^η είς τόν Ιερόν Ναόν Άποστόλου Ανδρέου είς Άγιον Άνδρεαν, ὅπου προέστη καί τοῦ τριετοῦ μνημοσύνου τοῦ π. Σάββα Μελίδη, τήν 17^η είς τόν Καθεδρικόν Ιερόν Ναόν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Κομοτηνῆς είς Αρχιερατικόν Συλλείτουργον μετά τοῦ Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Άθηνῶν καί Πάστος Έλλάδος κ.κ. Τερωνύμου, τοῦ Έπιχωρίου Μητροπολίτου κ.κ. Παντελεήμονος καί τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Διδυμοτείχου κ.κ. Δαμασκηνοῦ, Ξάνθης κ.κ. Παντελεήμονος καί Άλεξανδρουπόλεως κ.κ. Ανθίμου, τήν 20^η είς Προηγιασμένην Θείαν Λειτουργίαν είς τόν Ιερόν Ναόν Άγίου Νέστορος Κοκκινοχωρίου, τήν 24^η Κυριακή τῶν Βαΐων είς τόν Ιερόν Ναόν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Παραλίας Οφρυνίου, τήν 25^η είς Προηγιασμένην Θείαν Λειτουργίαν είς τόν Καθεδρικόν Ιερόν Ναόν τοῦ Άγιου Έλευθερίου, τήν 27^η είς Προηγιασμένην Θείαν Λειτουργίαν είς τόν Μητροπολιτικόν Ιερόν Ναόν τοῦ Άγιου Νικολάου, τήν 28^η Μεγάλη Πέμπτη πρωΐ είς τόν ίδιον Ιερόν Ναόν, τήν 30^η Μέγα Σάββατο είς τόν Καθεδρικόν Ιερόν Ναόν τοῦ Άγιου Έλευθερίου, ὅπου ἡ Θεία Λειτουργία ἐτελέσθη ἐντός τοῦ Ιεροῦ

Κονβουκλίου τοῦ Ἐπιταφίου

Έχοροστάτησε καί ώμίλησε:

Τήν 1^η είς τήν Ακολουθίαν τῶν Γ' Χαιρετισμῶν είς τόν Ιερόν Ναόν τοῦ Άγιου Γεωργίου Ἐλαιοχωρίου, τήν 3^η, τήν 10^η καί τήν 17^η είς τούς Κατανυκτικούς Έσπερινούς είς τόν Μητροπολιτικόν Ιερόν Ναόν τοῦ Άγιου Νικολάου, τήν 8^η είς τήν Ακολουθίαν τῶν Δ' Χαιρετισμῶν είς τούς Ιερούς Ναούς τῆς Ιερᾶς Μονῆς Άγίου Δημητρίου Νικησιάνης καί Άγίου Παντελεήμονος Δρυάδος, τήν 13^η είς τήν Ακολουθίαν τοῦ Μεγάλου Κανόνος είς τόν Μητροπολιτικόν Ιερόν Ναόν τοῦ Άγιου Νικολάου, τήν 15^η είς τήν Ακολουθίαν τοῦ Ακαθίστου "Υμνου είς τούς Ιερούς Ναούς τῆς Πόλεως Άγιου Νικολάου καί Άγιου Έλευθερίου, τήν 24^η είς τήν Ακολουθίαν τοῦ Νυμφίου είς τήν Τεράν Μονήν τοῦ Άγιου Ιωάννου τοῦ Προδρόμου Νικησιάνης, τήν 25^η είς τήν Ακολουθίαν τοῦ Νυμφίου είς τόν Ιερόν Ναόν Παναγίας Φανερωμένης Νέας Ήρακλείτης, τήν 26^η είς τήν Ακολουθίαν τοῦ Νυμφίου είς τόν Ιερόν Ναόν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Νικησιάνης, τήν 27^η είς τήν Ακολουθίαν τοῦ Ιεροῦ Εύχελαίου είς τόν Ιερόν Ναόν τοῦ Άγιου Έλευθερίου, τήν 28^η είς τήν Ακολουθίαν τῶν Άγίων Παθῶν είς τόν ίδιον Ιερόν Ναόν, τήν 29^η είς τήν Ακολουθίαν τῶν Μεγάλων Ωρῶν, τόν Έσπερινόν τῆς Αποκαθηλώσεως είς τόν Ιερόν Ναόν τοῦ Άγιου Νικολάου.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΙΕΡΑΣ

Τήν ιδίαν ήμέραν εἰς τήν Άκολουθίαν τοῦ

‘Ορθρου τοῦ Μεγάλου

Σαββάτου καὶ τήν περιφοράν τοῦ Ἐπιταφίου εἰς τόν Ιερόν Ναόν τοῦ Άγίου Ἐλευθερίου, ὅπου καὶ ώμίλησε ἀπό ἔξεδρας εἰς τήν Πλατείαν τῆς Πόλεως.

Πραγματοποίησε:

Τήν 18^η τήν μηνιαίαν Ιερατικήν Σύναξιν μέ τήν παρουσίαν πλήθους λαϊκῶν εἰς τό Συνεδριακόν Κέντρον τῆς Ιερᾶς Μητροπόλεως «Ἄγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος» μέ θέμα: «Τό Θεῖον Πάθος μέσα ἀπό τήν ύμνολογία τῆς Μεγάλης Ἐβδομάδος». Τήν εἰσήγησιν παρουσίασε ὁ κ. Νικολάος Μιχαλόπουλος, Καθηγητής Θεολόγος (MA) – τ. Λυκειάρχης. Τῆς εἰσηγήσεως προηγήθηκε ἡ χορωδία μέ ὕμνους τῆς Μεγάλης Ἐβδομάδος ὑπό τήν Δ/νσιν τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ κ. Χρυσοβαλάντη Ἰωαννίδη. Ακολούθησε γόνιμος καὶ ἐποικοδομητικός διάλογος.

Προέστη:

Τήν 10^η τῆς Ἐξοδίου Άκολουθίας τοῦ ὑπέργηρου, 107 ἑτῶν, Γεωργίου Αγγελοπούλου εἰς τόν Ιερόν Ναόν τοῦ Άγίου Ἐλευθερίου.

Κατά τόν μήνα **Μάιο 2016** ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Χρυσόστομος:

Ἐλειτούργησε καὶ ώμίλησε:

Τήν 1^η κατά τήν Ἀνάστασιν εἰς τόν

Μητροπολιτικόν Ιερόν Ναόν τοῦ Άγίου Νικολάου, τήν 2^η ἑορτή τοῦ Άγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ιερόν Ναόν Ἐλαιοχωρίου, τήν 3^η εἰς τόν Ιερόν Ναόν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ἐλευθερῶν ἐπί τῇ μνήμῃ τῶν Άγίων Νεοφανέντων Μαρτύρων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Ειρήνης, τήν 6^η τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ιερόν Ναόν Ἀντιφιλίππων, τήν 8^η εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ιερόν Ναόν Ἀποστόλου Θωμᾶ Παλαιοχωρίου, τήν 9^η εἰς τόν Ιερόν Ναόν Άγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Άγίου Χριστοφόρου, ὅπου καὶ ἐτέλεσε τήν εἰς Πρεσβύτερον Χειροτονίαν τοῦ Διακόνου Ἀμβροσίου Καρατσιουμπάνη, τήν 11^η τό ἑσπέρας εἰς τόν Μητροπολιτικόν Ιερόν Ναόν τοῦ Άγίου Νικολάου διά τούς μαθητάς τῶν Σχολείων τῆς Πόλεως ἐν ὄψει τῶν Προαγωγικῶν καὶ Πανελλαδικῶν ἔξετάσεων, τήν 15^η εἰς τόν Προσκυνηματικόν Ιερόν Ναόν Ταξιαρχῶν Μανταμάδου Λέσβου εἰς Ἀρχιερατικόν Συλλείτουργον μετά τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Μυτιλήνης κ.κ. Ἰακώβου, πρ. Αὐλῶνος κ.κ. Χριστοδούλου, Σερρῶν κ.κ. Θεολόγου, Ζιγνῶν κ.κ. Ιεροθέου καὶ τοῦ ἐπιχωρίου Ιεράρχου κ.κ. Χρυσοστόμου, τήν 21^η ἑορτή τῶν Άγίων Κων/νου καὶ Ἐλένης εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ιερόν Ναόν τῶν Δωματίων, τήν 29^η εἰς τόν Ιερόν Ναόν Εισοδίων τῆς Θεοτόκου Νικησιάνης.

Ἐχοροστάτησε καὶ ώμίλησε:

Τήν 1^η εἰς τόν Ἐσπερινόν τῆς Ἀγάπης εἰς τόν Μητροπολιτικόν Ιερόν Ναόν μετά

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Χειροτονία π. Αμβροσίου

τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νειλουπόλεως κ.κ. Γενναδίου, τήν ιδίαν ήμέραν εἰς τόν Έσπερινόν τοῦ Πανηγυρίζοντος Τιεροῦ Ναοῦ Αγίου Γεωργίου Μεσορόπης, τήν 14^{ην} εἰς τόν Έσπερινόν τοῦ Τιεροῦ Προσκυνήματος Μανταμάδου.

Ἐβάπτισε:

Τήν 7^{ην} εἰς τήν Ιεράν Μονήν Αγίου Παντελεήμονος Χρυσοκάστρου τήν θυγατέρα τῶν Ποιμενίδη Νικολάου καὶ Ἐλευθεράκου Κυριακῆς εἰς τήν ὅποιαν ἐδόθη τό δόνομα Δέσποινα.

Ἐύλογησε:

Τήν 8^{ην} εὐγενῶς προσκληθείς τόν Γάμον τῶν Σταυρίδη Γεωργίου καὶ Μητκίδου Ειρήνης εἰς τόν Ιερόν Ναόν Αγίου Ιωάννου τοῦ Θεολόγου Αγίου Χριστοφόρου, βαπτίσας καὶ τήν θυγατέρα αὐτῶν εἰς τήν ὅποιαν ἐδόθη τό δόνομα Βαρβάρα.

Προέστη:

Τήν 8^{ην} τῆς Ἐπιμνημοσύνου Δεήσεως εἰς τό ήρων Παλαιοχωρίου ἐπί τῇ ἐπετείῳ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Περιοχῆς ἀπό τόν Τουρκικό ζυγό, τήν 22^{ην} τῆς Ἐπιμνημοσύνου Δεήσεως εἰς τόν Τιερόν Ναόν Αγίου Αντωνίου Πυργοχωρίου ύπερ τῶν ἐν Πόντῳ πεσόντων κατά τήν Γενοκτονίαν τοῦ Ποντιακοῦ Ἐλληνισμοῦ

Συμμετέσχε:

Τήν 24^{ην} καὶ

25^{ην} τῶν ἐργασιῶν τῆς Ιεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐλλάδος, ἐξ ἀφορμῆς τῆς συγκλήσεως τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῶν Ὁρθοδόξων κατά τόπους Ἐκκλησιῶν εἰς Κρήτην, τήν 26^{ην} εἰς τήν ἔορτήν λήξεως τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Τιερᾶς Μητροπόλεως εἰς τήν Ενορίαν τῶν Δωματίων.

Χειροτονία Πρεσβυτέρου

Τήν 9^{ην} ἔορτήν τοῦ Αγίου Χριστοφόρου καὶ εἰς τήν ὁμώνυμον Ενορίαν ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Χρυσόστομος ἐχειροτόνησεν εἰς Πρεσβύτερον τόν Διάκονον Αμβρόσιον Καρατσιουμπάνην, τόν ὅποιον καὶ ἐτοποθέτησεν ως Ἐφημέριον εἰς τήν ώς ἄνω Ενορίαν. Ο π. Αμβρόσιος εἶναι ἄγαμος καὶ ἀπόφοιτος τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ κάτοχος

ΧΡΟΝΙΚΑ ΙΕΡΑΣ

Μεταπτυχιακῶν Διπλωμάτων στήν Θεολογία, Ψυχολογία καὶ Ἐξελικτική Ἀνθρωπολογία καὶ ύποψήφιος Διδάκτωρ Θρησκολογείας τοῦ Πανεπιστημίου Harvard. Τό περιοδικό μας τοῦ εὑχεταί ταπεινήν διακονίαν καὶ λαμπράν σταδιοδρομίαν.

Άναχώρησαν οἱ πρόσφυγες ἀπό τήν Ἐλευθερούπολη μέσα σέ κλίμα ἔντονης συγκίνησης

Τήν Πέμπτη τό πρωί μέ λεωφορεία τοῦ ΚΤΕΛ Καβάλας μετά ἀπό πρωτοβουλία τοῦ Δήμου Παγγαίου καὶ προορισμό το ἀνοιχτό κέντρο φιλοξενίας στόν Κατσικά Ίωαννίνων, ἀναχώρησαν οἱ 210 πρόσφυγες πού φιλοξενούνταν ἐδῶ καὶ 40 ἡμέρες στό κλειστό γυναστήριο τῆς Ἐλευθερούπολης. Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναχώρησης ἐκτυλίχθηκαν συγκινητικές στιγμές μέ ἀγκαλιές, ἀσπασμούς καὶ πολλά δάκρυα, καθώς τά μέλη τοῦ τοπικοῦ Συντονιστικοῦ εἶχαν δεθεῖ μέ πολλούς ἀπό τούς πρόσφυγες.

Στήν ἀπόφαση αὐτή ὁ Δήμος Παγγαίου μετά τήν κοινή διαπίστωση ὅτι ἡ συνέχιση τῆς διαμονῆς τους στόν συγκεκριμένο χώρο ἐγκυμονοῦσε σοβαρά προβλήματα τόσο γιά τούς ιδίους ὅσο καὶ γιά τήν τοπική κοινωνία. Ἡ ἐξ ἀρχῆς δεδομένη ἀκαταλληλότητα τοῦ συγκεκριμένου χώρου στόν ὅποιο νά σημειωθεῖ ὅτι “προσωρινά” εἶχαν ἐγκατασταθεῖ οἱ πρόσφυγες καὶ στήν κυριολεξίᾳ συνεστίζονταν ὅλο αὐτό τό διάστημα σ’ ἓναν ἑνιαῖο χώρο, χάνοντας ὅποι-

αδήποτε ἴδιωτικότητα, ἡταν ὁ βασικός λόγος πού σέ συνδυασμό μέ τήν ἀνάγκη λειτουργίας τοῦ γυμναστηρίου ὁδήγησαν τόν Δήμο Παγγαίου νά λάβει δραστικά μέτρα ἀναφορικά μέ τήν μετακίνησή τους.

Ο Δήμος Παγγαίου, μέ δελτίο Τύπου, εὐχαριστεῖ, τήν Ἱερά Μητρόπολη Ἐλευθερούπολης καὶ τήν τοπική ἐκκλησία πού μέσω τῶν ἐκπροσώπων της, ἔκανε πράξη τήν διδασκαλία τοῦ ἱεροῦ Εάνγγελίου μας καὶ ἔδωσε τό παράδειγμα σέ ὅλους μας, τόν Γυμναστικό Σύλλογο Ἐλευθερούπολης, τόν Μουσικοχορευτικό Σύλλογο “ΤΟ ΠΡΑΒΙ”, τόν Πολιτιστικό Σύλλογο Ν. Περάμου, τόν Πολιτιστικό Αίμοδοτικό Σύλλογο Ἄμισιανῶν, τόν Πολιτιστικό Σύλλογο Κοκκινοχώματος, τήν Περιφερειακή Ἐνωση Δήμων καὶ Κοινοτήτων Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, τούς Δήμους τής περιφέρειάς μας που ἀνταποκρίθηκαν στό κάλεσμα μας γιά βοήθεια, τούς ύπαλλήλους τοῦ Δήμου, τούς γιατρούς καὶ τό προσωπικό του ΓΝΚ καὶ τοῦ KYΕ καὶ ἰδιαίτερα τούς ιδιώτες γιατρούς τῆς περιοχῆς, τίς νοσηλεύτριες, τούς ἀπλούς ἐθελεοντές, τούς καταστηματάρχες καὶ ὄλοκληρη ἐν γένει τήν τοπική κοινωνία γιά τήν ἄμεση ἀνταπόκριση στό κάλεσμα τοῦ Δήμου γιά βοήθεια καὶ γιά τήν συνεισφορά ὅλων προκειμένου νά γίνουν πιό ἀνθρώπινες οἱ συνθῆκες διαμονῆς τῶν ταλαιπωρημένων συνανθρώπων μας. Ἔνα μεγάλο εὐχαριστῶ γιατί ὅλοι μαζί ἀποδείξαμε ὅτι ἡ μικρή κοινωνία, μέ τά πλείστα ὅσα προβλήματα, εἶναι δομημένη στή βάση τῆς ἀλληλεγγύης.

(Πηγή: Ένημερος τοῦ Παγγαίου, 8-4-2016)

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Μέ τούς μετανάστες

23

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΤΕΛΙΚΟΣ
ΤΟΝ Ε πραγματισθείσας
Επενδυτικού Κέντρου
5/5/17

ΕΛΤΑ
Hellenic Post

